

Nederlandsch Boschbouw-Tijdschrift

Oprichter Dr. J. R. Beveraluis

Orgaan van de

Nederlandsche Boschbouwvereniging

11e Jaargang

No. 6

Juni 1938

Oorspronkelijke Bijdragen

REDE VAN DEN VOORZITTER DER
NEDERLANDSCHE BOSCHBOUWVEREENIGING
PROF. A. TE WECHEL

Uitgesproken ter opening van de Algemeene Vergadering, gehouden op
20 Mei 1938 te Enschede.

Toen op onze vorige vergadering besloten moest worden omtrent de plaats, waar de voorjaarssamenkomst zou worden gehouden werd door verschillende personen de aandacht op Enschede gevestigd, vooral ook, omdat de groot-industrieelen in de omgeving van deze stad en in geheel Twente steeds daadwerkelijke belangstelling getoond hebben voor boschbouw en ontginning. Wij mochten daarom begrip voor ons streven verwachten van een zijde, die nog niet zoo heel sterk in onze vereeniging vertegenwoordigd is, maar die wij noode missen, aangezien van degenen, die zooveel liefde voor het bosch toonden, dat zij zeer belangrijke deelen van hun vermogen besteedden aan boschaanleg en aan in standhouding van bosschen, verwacht mag worden, dat zij het streven van onze vereeniging zullen waardeeren en zullen kunnen begrijpen welke band ons samenbindt.

Ons bestuurslid, de heer D r o s t verklaarde zich bereid voorbereidende besprekingen te Enschede en in de omgeving te houden en al heel spoedig bereikten mij berichten, waaruit bleek, dat wij te Enschede welkom zouden zijn. En hoe.

De Burgemeester van deze gemeente stelde een voorbeeld aan al zijn ambtgenooten in den lande, door ons toe te zeggen ons officieel ten gemeentehuize te zullen ontvangen. Met grooten dank werd dit aanbod aanvaard.

De Heeren A. H. en G. J. v a n H e e k en de Heeren H. E. en E. t e n C a t e stelden hun landgoederen voor onze excursie op morgen open en — ik mag dit nu wel reeds verraden — beloofden ons een hartelijke ontvangst. Ook hiervoor voelen wij ons tot grooten dank verplicht.

Ons bestuur besloot naar aanleiding van deze gewaardeerde toezeggingen voor nadere besprekingen naar Enschede te gaan en verzocht een samenkomst met den Burgemeester en genoemde heeren, teneinde onze wenschen

kènbaar te maken en te overleggen, in hoeverre hieraan tegemoet gekomen zou kunnen worden.

Welnu, aan onze verlangens werd op de meest volledige wijze voldaan, zelfs in ruimere mate, dan wij hadden durven hopen, waarvoor o.a. als bewijs mag dienen, dat wij heden kunnen beschikken over deze fraaie en gezellige zaal en eigenlijk gezegd, over de geheele sociëteit. Ik zou niet gaarne vergeten aan het Bestuur der Sociëteit ons aller hartelijken grooten dank te betuigen voor de aangeboden gastvrijheid, waarvoor ongetwijfeld een aantal leden zich opofferingen zullen moeten getroosten.

En zoo zijn wij dan heden hier tezamen: een groot deel van de leden van onze vereeniging en daarnaast een groot aantal introducé's. Toen ons namelijk gebleken was, dat ons bezoek aan Enschede welkom zou zijn, hebben wij niet gearzeld een ruim gebruik te maken van ons recht tot uitnoodiging van belangstellenden op onze vergadering en het is met groote voldoening, dat ik constateer, dat zoovelen aan deze uitnoodiging gevolg hebben gegeven.

Behalve Twentenaren hebben wij gemeend nog een andere groep personen voor deze vergadering te moeten uitnoodigen, te weten de gepensioneerde boschbouwkundigen uit onze Oost. Het heeft mij steeds gespeten, dat het grootste deel van deze gerepratieerden geen lid van onze vereeniging is, terwijl toch hun idealen dezelfde zijn als de onze. Zij hebben vrijwel allen in Wageningen gestudeerd, zij oefenden in Indië een betrekking uit als de onze hier in Holland, maar niettemin bleef in vele gevallen de in de jeugd gelegde, band niet intact en raakten wij min of meer van elkander vervreemd. Een van de punten, die op deze vergadering onder het oog moeten worden gezien — al staat dat punt dan ook niet op de agenda en al zal het niet in openbare behandeling komen — moet dan ook zijn: Hoe vinden wij elkander terug, gij oud-Indischgasten en wij Nederlanders, maar beiden boschbouwers? Mij dunkt, dat die weg te vinden moet zijn en dat gij houtvesters uit Nederland van Overzee, met ons samen zult willen werken ter bereiking van een ideaal, dat ook het Uwe moet zijn: bevordering van den Nederlandschen boschbouw in den ruimsten zin. Er zijn in Nederland thans 72 gepensioneerden met den rang van houtvester of hooger bij den dienst van het Boschwezen in Nederlandsch Indië. Daarvan zijn er slechts 14 lid van onze vereeniging. Ik meen dat dit anders kan worden en heb in de uitnoodiging uiteen gezet, welke belangen daarmede gediend zijn. Ik spreek de hoop uit, dat uit onderlinge besprekingen heden en morgen de drang geboren zal worden om toe te treden tot onze vereeniging waardoor die in kracht zal winnen en waardoor die aan boschbouwend Nederland steeds meer zal kunnen bieden. In de eerste plaats hoop ik echter, dat de

voormalige Indische houtvesters zich in onze vereeniging thuis zullen gaan gevoelen en dat zij daar iets, liefst zooveel mogelijk, zullen terug vinden van de sfeer, die in de Indische zustervereeniging steeds heeft geheerscht. Méér kan ik zeker niet verlangen.

Naast onzen grooten dank aan den Heer Burgemeester en aan de heeren van Heek en ten Cate past mij een woord van erkentelijkheid tegenover Mejuffrouw Eldering en den heer Malsch, die zich beiden bereid verklaarden, onze vergadering aan belangrijkheid te doen winnen, door het houden van een korte voordracht. Wij branden van verlangen om eens iets te hooren over de boschgeschiedenis van het, ook overigens geschiedkundig zoo interessante, Twente. Velen van U zullen gaarne het naadje van de kous willen weten over de beteekenis van de natuurschoonwet 1928 voor den boschbouw. Wij zijn dankbaar, dat aan al dien drang naar weten voldaan kan worden.

Onze erkentelijkheid gaat ook uit naar de heeren van Heek en Drost die zich beschikbaar stelden voor het doen van mededeelingen voor de morgen te houden excursies.

Een bijzonder woord van welkom moge ik nog richten tot Mr. Pot, die onze vergadering en excursie medemaakt als vertegenwoordiger van den Heer Directeur Generaal van den Landbouw. Zoover mij bekend, is dit de eerste keer, dat de D. G. zich op onze bijeenkomsten doet vertegenwoordigen. Wij hopen zeer, dat dit traditie zal worden.

Er zijn nog tal van personen in deze zaal aanwezig, die ongetwijfeld recht hebben op een woord van dank van de zijde van de bestuurstafel. Men houde mij ten goede, dat ik ze niet afzonderlijk memoreer; ik ben te bevreesd, dat ik er enkelen of velen zou vergeten.

Het zij mij echter vergund, mij nog speciaal met een enkel woord te wenden tot de dames in deze zaal.

Het is wel zelden voorgekomen, dat op een vergadering van een vereeniging, die bestaat uit mannen, die een zoo bij uitstek mannelijk beroep beoefenen — men zegt, dat onder de duizenden houtvesters op aarde er één vrouwelijke is, maar dat is niet heelemaal zeker — een betrekkelijk zoo groot aantal dames aanwezig is. Wij verheugen ons echter op het hier waarneembare verschijnsel, dat de vrouwen daadwerkelijk blijk geven van belangstelling in hetgeen de mannen doen op het gebied van den boschbouw en van hetgeen daarmee ten nauwste samenhangt, het verhoogen van het natuurschoon. Ik ben er van overtuigd dat vooral de verhooging van het natuurschoon bij het schoone geslacht de volle belangstelling heeft en ik spreek gaarne onze erkentelijkheid uit, dat U, door Uwe aanwezigheid hier, daarvan doet blijken. Ik hoop, dat deze eerste kennismaking tot blijvende vriendschap voor onze vereeniging zal leiden.

Wij, bestuursleden, zijn overeengekomen, dat mijn openings woord niet te lang zou mogen duren, opdat de vergadering op een behoorlijk uur gesloten zal kunnen worden, zoodat er nog wat tijd zal overschieten voor een gezellig samenzijn vóór we ons ter ruste moeten begeven om morgen tijdig voor de excursie paraat te kunnen zijn.

Persoonlijk stel ik ook het gezellig samenzijn, na de vergadering op hoogen prijs en uit volle overtuiging beperk ik mij dan ook.

Daardoor vervalt de mogelijkheid tot het geven van zoo interessante beschouwingen, als door mijn voorganger werden gehouden bij de opening van onze vergaderingen en waarbij een belangwekkend geschiedkundig overzicht werd gegeven over hetgeen op boschbouwgebied in de afgelopen perioden waard was aan de vergetelheid ontrukkt te worden. Ik stel mij voor tot Prof. J a g e r G e r l i n g s het verzoek te richten voortaan op gezette tijden in ons tijdschrift een beschouwing te plaatsen, die dan in de plaats zal komen van het zakelijke uit de openingsreden, die ZHG. als voorzitter van onze vereeniging hield. Ik hoop dat Prof. J a g e r G e r l i n g s daartoe bereid zal worden gevonden.

Mij rest dan nog slechts een enkel woord te zeggen over den gang van zaken in onze vereeniging.

Zooals de leden ongetwijfeld gemerkt zullen hebben, is de werving van nieuwe leden, waartoe onze vorige vergadering besloot een klein succes geworden. Ongeveer dertig nieuwe leden traden toe terwijl ook eenige nieuwe abonné's genoteerd konden worden. Gaarne betuig ik van deze plaats onzen dank aan die leden, die aan dit succes mede werkten en waarvan er één zelfs tien nieuwe leden wist aan te werven. Daarnaast zijn er echter nog zeer velen, die onzen oproep tot op heden nog niet voldoende ter harte hebben genomen. Het schijnt, dat velen het blauwe briefje naast zich hebben neer gelegd en het daarna vergeten hebben. Zij mogen het mij ten goede houden, wanneer ik voor hen een enkele zin uit ons rondschriften herhaal: Er opent zich thans voor U een gelegenheid daadwerkelijk mede te werken aan het voortbestaan en aan den verderen groei van onze Vereeniging en het Bestuur is er vast van overtuigd, dat U deze gelegenheid zult willen benutten, omdat ook U het welzijn van de Vereeniging zeer na aan het hart ligt.

Naar aanleiding hiervan wil ik dan nog het volgende zeggen: Het welzijn van de vereeniging is niet afhankelijk van een groot aantal leden, onverschillig wie dat zijn, maar wel in hooge mate van een groot aantal toegewijde leden. Ik zal de laatste zijn, die zou aanbevelen om maar leden aan te werven, zonder dat men overtuigd is van het feit, dat elk nieuw lid vol belangstelling voor ons werk is en zich daarvoor, indien noodig, opofferingen getroosten wil. Lauwe of laksche leden moeten we niet hebben.

Maar er zijn tal van Nederlanders, die groot belang in den boschbouw stellen, maar nog geen lid van onze vereeniging zijn. Dezulken moeten geworven worden en daarvoor roep ik opnieuw Uw hulp in.

Het is nu eenmaal zoo, dat onze vereeniging helaas niet over een eenigszins belangrijk kapitaal of over groote inkomsten kan beschikken, zoodat alle uitgaven uit de bijdragen van de leden moeten worden bestreden. Zooals U weet, kunnen we ons juist redden, maar steeds knijpt het. We willen ons tijdschrift op peil houden en zoo mogelijk uitbreiden, we willen onze wetenschappelijke cursussen in het najaar eveneens op hoog peil houden en daarvoor vooraanstaande geleerden, ook uit het buitenland, een behoorlijk honorarium kunnen aanbieden, we willen, waar het gepast voor komt, behoorlijk als gastheer kunnen optreden tegenover hen, die ons verplichtten door het bewijzen van hartelijkheid en gastvrijheid, we willen, zoo mogelijk grootere excursies maken en daarvoor een gedeelte van de kosten door de vereeniging doen dragen, we willen een gepaste propaganda voor den boschbouw in Nederland, en we willen nog veel meer, maar steeds stuiten we op meer of minder ernstige financieele moeilijkheden. Dat wil niet zeggen, dat we zoo aan den grond zitten als ettelijke jaren geleden, toen door het vermaarde potspel de kas gestijfd moest worden, maar dat wil wel zeggen, dat we nog meer zouden willen en kunnen doen, indien onze fondsen minder beperkt waren. En daarom, maar niet alléén daarom, is toename van het ledental een eerste vereischte.

En daarom, nogmaals, werkt mede aan het werven van nieuwe leden, waardoor onze financiën ruimer zullen vloeien, maar waardoor vooral het contact in boschbouwend Nederland inniger zal worden, waardoor ons aller, naar ik meen, zeer schoon, streven nog beter tot zijn recht zal kunnen komen.

En hiermede verklaar ik onze voorjaarsvergadering voor geopend.
